

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 55

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 21 ianuarie 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.378 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7—10 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	2-4	Decizia nr. 1.477 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2 și ale art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă	9-10
Decizia nr. 1.379 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	4-5	Decizia nr. 1.495 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (1) și art. 138 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	10-11
Decizia nr. 1.446 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 și art. 100 alin. 1 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995	6-7	Decizia nr. 1.535 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b), alin. (2) și (3) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	12-13
Decizia nr. 1.473 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	7-8	Decizia nr. 1.553 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	13-15
		Decizia nr. 1.562 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.378**

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7—10 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7—10 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Filiaș Vulcan în Dosarul nr. 2.571/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, domnul Mihai Ionescu, în calitate de consilier juridic. Se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Acesta solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând bogata jurisprudență în materie prin care Curtea Constituțională a constatat conformitatea textelor de lege criticate cu dispozițiile constituționale invocate și a reținut că scopul ordonanței de urgență îl reprezintă deconspirarea Securității prin consemnare publică.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței deja existente în acest domeniu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.571/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a), art. 7—10 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția a fost ridicată de Filiaș Vulcan într-o cauză privind soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate promovează răspunderea morală, juridică și mai cu seamă răspunderea politică prin discriminarea negativă pe criteriul „trecutului ocupațional” a persoanelor care au desfășurat o activitate legală într-un anumit context politic. Prin puterile atribuite de lege Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, acesta

reprezintă, în fapt, o „putere judecătorească paralelă”, cu o activitate jurisdicțională distinctă și prealabilă, care reglementează și influențează raporturi juridice, generând condamnări sub aspectul moralei civice cetățenești și al restrângerii unor drepturi fundamentale. Procedura specifică activității sale încalcă însă principiul contradictorialității și dreptul la apărare, în sensul de a fi asistat de un avocat, iar faptul că „notele de constatare” întocmite de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității sunt publicate pe pagina de internet înainte ca acțiunea în constatare promovată de către aceeași instituție să fie soluționată de curtea de apel afectează, de pildă, dreptul de a fi ales al persoanei calificate drept „colaborator al securității”. Mai mult, aceste note de constatare au caracterul unor adevărate hotărâri judecătorești, deși nu se bazează pe anchete și probe care să ducă la stabilirea vinovăției în urma aflării adevărului. Acțiunea în constatare nu infirmă caracterul jurisdicțional al activității desfășurate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în contradicție cu principiul separării și echilibrului puterilor și al înfăptuirii justiției. Se mai arată, totodată, că prevederile criticate conservă în continuare elementele ce au determinat declararea ca fiind neconstituțională, prin Decizia Curții Constituționale nr. 51/2008, a Legii nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate nefiind în contradicție cu dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 lit. a), art. 7—10 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 3, 14, 15 și 16 din Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 2 lit. a): „În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) *lucrător al Securității* — orice persoană care, având calitatea de ofițer sau de subofițer al Securității sau al Miliției cu atribuții pe linie de Securitate, inclusiv ofițer acoperit, în perioada 1945—1989, a desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului.”;

— Art. 7: „(1) În baza verificărilor prevăzute la art. 6 alin. (1), direcția de specialitate întocmește o notă de constatare cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării.

(2) Nota de constatare se înaintează Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, însoțită de întreaga documentație care a stat la baza întocmirii ei, precum și de avizul Direcției juridice din cadrul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

(3) Nota de constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia cuprinde: numele, prenumele, numele conspirativ, acolo unde există, ale persoanei verificate, perioada activității în cadrul Securității sau a colaborării cu aceasta, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, precum și lista documentelor pe baza cărora a fost emisă.”;

— Art. 8: „Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ia în discuție nota de constatare și, după caz:

a) aprobă nota de constatare și dispune Direcției juridice introducerea unei acțiuni în constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia;

b) infirmă nota de constatare și dispune Direcției juridice eliberarea unei adeverințe din care să rezulte că persoana verificată nu a avut calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia.”;

— Art. 9: „În cazul în care din nota de constatare rezultă că nu există date sau documente privind calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării, Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității dispune eliberarea unei adeverințe în acest sens.”;

— Art. 10: „(1) Notele de constatare și adeverințele emise de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității se comunică persoanelor verificate, precum și persoanelor care au solicitat verificarea, în cazul verificării la cerere, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(2) Adeverințele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 se publică de îndată pe pagina proprie de internet a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor.”;

— Art. 13: „(1) Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității este autoritate administrativă autonomă cu personalitate juridică, instituție publică finanțată integral de la bugetul de stat, aflată sub controlul Parlamentului. Anual sau la cererea Parlamentului, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității prezintă rapoarte.

(2) Sediul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității este în municipiul București.

(3) Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității funcționează la nivel național, ca structură unică.

(4) Bugetul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității se aprobă în condițiile legislației privind finanțele publice.”.

Textele din Constituție invocate de autorul excepției sunt cele ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (2) și (3) referitoare la neîngădirea prin lege a dreptului de acces liber la justiție, respectiv la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 23 pct. 11 care consacră prezumția de nevinovăție, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 37 — *Dreptul de a fi ales*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 126 — *Instanțele judecătorești*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în numeroase rânduri, instanța de contencios constituțional constatând conformitatea acestora cu prevederile Legii fundamentale invocate și în prezenta cauză.

Astfel, în bogata sa jurisprudență în materie, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 operează o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor constatate ca fiind „*lucrătoare ale Securității*” față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, și realizează o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității să fie supuse controlului instanțelor de judecată.

Curtea a observat că, în prezent, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă.

Pronunțându-se cu privire la critica referitoare la nesocotirea principiului separației puterilor în stat, Curtea a constatat că nu există o imixtiune a puterii executive în atribuțiile puterii judecătorești, iar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară.

Totodată, Curtea a reținut că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, părțile având posibilitatea de a uza, în fața instanței judecătorești, de toate garanțiile prevăzute de legea procesual civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

În ceea ce privește pretinsa nerespectare a prezumției de nevinovăție, Curtea a statuat că aceasta nu este aplicabilă procesului declanșat în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008. În schimb, în soluționarea acțiunilor în constatare sunt incidente dispozițiile art. 1.169 din Codul civil, care prevăd că „*Cel ce face o propunere înaintea judecării trebuie să o dovedească*”. Astfel, legea asigură echilibrul procesual al părților în litigiu și dă expresie unui principiu fundamental al dreptului procesual, acela al aflării adevărului.

De asemenea, Curtea a constatat că nu este întemeiată nici critica referitoare la pretinsa nerespectare a principiului egalității în drepturi, deoarece prevederile criticate nu instituie niciun privilegiu și nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabile tuturor persoanelor cărora acestea le sunt aplicabile.

Curtea a mai reținut că prevederile art. 2 lit. a) din aceeași ordonanță de urgență, stabilind elementele care trebuie întrunite

pentru ca o persoană să fie calificată lucrător al Securității, nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile, întrucât efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale.

Dintre deciziile pronunțate în acest sens de Curtea Constituțională pot fi amintite, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 1.476 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7—10 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Filitaș Vulcan în Dosarul nr. 2.571/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.379

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zheng Guoyou în Dosarul nr. 11.743/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Curtea ia act de prezența domnului Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.743/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**. Excepția a fost ridicată de Zheng Guoyou într-o cauză privind soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului. Aceasta, deoarece normele criticate oferă posibilitatea ca Oficiul Român pentru Imigrări să emită o decizie de returnare a străinului în același moment în care îi comunică acestuia decizia de respingere a cererii de acordare a regimului tolerării pe teritoriul României, așadar înainte de expirarea termenului legal de contestare a deciziei de respingere a cererii de menținere a regimului de tolerare și înainte ca instanța de judecată competentă să pronunțe o hotărâre irevocabilă în cauza sa. O astfel de situație

are drept consecință transformarea dreptului la justiție într-un drept formal și iluzoriu, actul de justiție fiind golit de conținutul său.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, textele de lege criticate nefiind în contradicție cu normele fundamentale invocate în motivarea excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 4 alin. (4) — Obligațiile străinilor: [...]

„(4) *Străinii aflați pe teritoriul României sunt obligați să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de a intra și, după caz, de a rămâne pe teritoriul României, să nu rămână pe teritoriul României peste perioada pentru care li s-a aprobat șederea, precum și să depună toate diligențele necesare pentru a ieși din România până la expirarea acestei perioade.*”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zheng Guoyou în Dosarul nr. 11.743/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

— Art. 11 alin. (1) — Dispoziții generale privind șederea străinilor: [...]

„(1) *Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.*”.

Autorul excepției invocă dispozițiile art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai analizat textele de lege ce formează obiectul acesteia, din perspectiva aceluiași critici de neconstituționalitate și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale. Prin Decizia nr. 131 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 15 martie 2010, Curtea a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate, reținând că argumentele formulate de autorii acesteia constituie, în realitate, consecințe ale modalității de aplicare în practică a prevederilor legale criticate. Or, lămurirea aspectelor legate de aplicarea și interpretarea legii la spețe individual determinate revine exclusiv instanțelor de judecată învestite cu soluționarea litigiilor în cadrul cărora au fost ridicate excepțiile de neconstituționalitate, excedând competenței Curții Constituționale. Totodată, Curtea a constatat că motivarea criticii se bazează și pe lipsa din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 a unor prevederi care să prevină posibilitatea apariției în practică a situațiilor concrete descrise de autorii excepției soluționate prin decizia menționată. Nici în cazul de față, analog celui supus analizei Curții Constituționale cu acel prilej, instanța de contencios constituțional nu are competența de a examina astfel de critici, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Prin urmare, și în cauza de față se impune soluția respingerii ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.446

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 și art. 100 alin. 1 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 și art. 100 alin. 1 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Ileana Ruxandra Theodorescu în Dosarul nr. 1.402/300/2007 (nr. 92/2010) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal răspunde avocatul Ioan-Gheorghe Bârsan din Baroul București, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, cu împuternicire avocațială depusă în ședință, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată, și depune concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.402/300/2007 (nr. 92/2010), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 88¹ și art. 100² alin. 1 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995”**. Excepția a fost ridicată de recurenta pârâtă Ileana Ruxandra Theodorescu în cadrul soluționării recursului împotriva deciziei civile nr. 1.070A din 13 noiembrie 2009, pronunțată de Tribunalul București — Secția a III-a civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 46 privind dreptul la moștenire, deoarece posibilitatea atacării actelor notariale de cei care se consideră vătămați, fără ca aceasta să fie limitată în timp, fără a se stabili un termen, în concordanță cu dispozițiile privitoare la prescripție, conduc la instabilitatea circuitului civil și a ordinii constituționale de drept. În același sens arată că exercitarea oricărui drept trebuie mărginită în timp și că „persoanele care s-au adresat unui notar public în termenul legal defipt de art. 700 alin. 1 din Codul civil, trebuie să se preocupe și de dezbateră succesiunii într-un anumit termen”; pe de altă parte, arată că cei care au respectat termenele impuse de legiuitor și au obținut un certificat de moștenitor „nu pot sta sub semnul incertitudinii, ori de câte ori apare cineva care putea să-și facă cunoscută prezența”. În final, susține că se impune o limitare în timp a posibilității de atacare a unui act care stabilește

drepturile moștenitorilor, într-un termen rezonabil de la data decesului, în concordanță și cu dispozițiile art. 700 din Codul civil, în mod contrar, perturbându-se ordinea constituțională.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece nulitățile actelor juridice nu sunt întotdeauna prescriptibile extinctiv. Pe de altă parte, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, fără ca aceasta să deroge de la principiul constituțional al garantării dreptului la moștenire. Invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la imprescriptibilitatea unor drepturi consfințită ca regulă de legislația civilă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece stabilirea duratei termenului de prescripție extinctivă constituie o materie care intră în competența legiuitorului, iar neprevăderea unui termen în care să se poată exercita acțiunea pentru anularea unor acte notariale reprezintă o omisiune legislativă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile „art. 88¹ și art. 100² alin. (1) din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995. Curtea observă însă că în cuprinsul Legii nr. 36/1995 nu există art. 88¹ și art. 100² alin. (1) și, prin urmare, reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 88 și art. 100 alin. (1) din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 88: *„Cei care se consideră vătămați în drepturile lor prin emiterea certificatului de moștenitor pot cere instanței judecătorești anularea acestuia și stabilirea drepturilor lor, conform legii. Până la anularea sa prin hotărâre judecătorească, certificatul de moștenitor face dovada deplină în privința calității de moștenitor și a cotei sau bunurilor care se cuvin fiecărui moștenitor în parte.*

În cazul anulării certificatului de moștenitor, notarul public va elibera un nou certificat, pe baza hotărârii judecătorești definitive și irevocabile. În acest scop, instanțelor judecătorești le revine obligația de a trimite la biroul notarului public competent în soluționarea cauzei copie de pe hotărârea rămasă definitivă și

irevocabilă, împreună cu dosarul notarial, dacă a fost cerut în timpul judecării.”;

— Art. 100 alin. 1: „Actele notariale pot fi atacate de părți sau de orice persoană interesată prin acțiune în anulare la instanța judecătorească, în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă.”

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 46 privind dreptul la moștenire.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 99 alin. 1 coroborat cu art. 100 alin. 1 din Legea nr. 36/1995, actele notariale sunt supuse controlului judecătoresc și pot fi atacate de părți sau de orice persoană interesată prin acțiune în anulare la instanța judecătorească, în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă. Totodată, art. 88 alin. 1 din aceeași lege reglementează posibilitatea oricărei persoane interesate de a se adresa instanței de judecată în vederea anulării unui certificat de moștenitor, în măsura în care acesta a fost emis cu încălcarea drepturilor sale.

Curtea constată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este liber să stabilească competența și procedura de judecată, evident, cu respectarea celorlalte prevederi sau principii constituționale. În consecință, legiuitorul este în măsură atât să prevadă un anumit termen în care să poată fi exercitată

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 și art. 100 alin. 1 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Ileana Ruxandra Theodorescu în Dosarul nr. 1.402/300/2007 (nr. 92/2010) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.473

din 11 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 31/1990
privind societățile comerciale**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Vrancea — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.716/91/2009 al acestei instanțe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.716/91/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 din Legea nr. 31/1990 privind societățile**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată din oficiu de către Tribunalul

comerciale, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect o cerere de depunere și menționare acte.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 21 din Constituție cu raportare directă la art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin faptul că se condiționează accesul la instanță, respectiv a exercitării unei căi de atac efective împotriva unui act prin care o persoană juridică urmărește dizolvarea sa, declarând în mod mincinos că nu are pasive (datorii), dar nici active pentru a intra în procedura de lichidare, de un eveniment cum este publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, publicație la care accesul nu se asigură gratuit.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, aceste dispoziții nu conțin norme care să aducă atingere dreptului părților interesate la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil și nu contravin dreptului la apărare.

Dispozițiile criticate reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. De asemenea, este atributul legiuitorului de a stabili condițiile de exercitare a căilor de atac.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 62 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul conținut: „(1) *Opoziția se face în termen de 30 de zile de la data publicării*

hotărârii asociațiilor sau a actului adițional modificator în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, dacă prezenta lege nu prevede un alt termen. Ea se depune la oficiul registrului comerțului care, în termen de 3 zile de la data depunerii, o va menționa în registru și o va înainta instanței judecătorești competente.

(2) *Dispozițiile art. 133 referitoare la suspendare se aplică în mod corespunzător. Opoziția se judecă în camera de consiliu, cu citirea părților, fiind aplicabile dispozițiile art. 114 alin. 5 din Codul de procedură civilă.*

(3) *Hotărârea pronunțată asupra opoziției este supusă numai recursului.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, cu raportare directă la art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi primită critica autorului acesteia. Argumentul principal al autorului excepției de neconstituționalitate se referă la faptul că există o condiționare a calculării termenului de 30 de zile prevăzut de art. 62 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale de o operațiune cum este cea a publicării actului vătămător în partea a IV-a a Monitorului Oficial al României, precum și de faptul că accesul la această publicație nu este facilă, realizându-se contra cost.

Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual —, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, ocrotite în egală măsură (de exemplu, Decizia nr. 989 din 8 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 3 august 2010).

În ceea ce privește susținerea conform căreia accesul la Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, se face contra cost, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 8 iulie 2009, „*Regia Autonomă «Monitorul Oficial» realizează un produs electronic conținând actele publicate, care poate fi accesat gratuit pe internet și este disponibil, în varianta pentru citire, timp de 10 zile de la publicarea respectivelor acte. Sumarele monitoarelor oficiale sunt accesibile permanent.*”

În aceste condiții, nu se poate susține că o parte interesată nu are acces la informațiile necesare pentru a exercita drepturile sale procesuale, în condițiile manifestării unei diligențe rezonabile.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Vrancea — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.716/91/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.477

din 11 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2 și ale art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 2 și ale art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Matdan Service” — S.R.L. din comuna Bradu, județul Argeș, în Dosarul nr. 7.767/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.767/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2 și ale art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Matdan Service” — S.R.L. din comuna Bradu, județul Argeș, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de strămutare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în principal, că dispozițiile art. 37 alin. 2 și ale art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale prin faptul că enumeră limitativ situațiile în care se poate solicita strămutarea judecării unei cauze, deși în practică se pot ivi și alte cauze ce ar determina strămutarea judecării cauzei la o altă instanță egală în grad. De asemenea, autorul excepției mai susține că nemotivarea admiterii sau respingerii cererii de strămutare este de natură a ridica prin ea însăși probleme de bănuială legitimă, lucru inadmisibil prin raportarea la garanțiile unui proces echitabil.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 37 alin. 2 și ale art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 37 alin. (2): „*Strămutarea pricinii se mai poate cere pentru motive de bănuială legitimă sau de siguranță publică. Bănuiala se socotește legitimă de câte ori se poate presupune că nepărtinirea judecătorilor ar putea fi știrbită datorită împrejurării pricinii, calității părților ori vrăjmășiilor locale. Constituie motive de siguranță publică acele împrejurări care creează presupunerea că judecata procesului la instanța competentă ar putea produce tulburarea ordinii publice.*”;

— Art. 40 alin. (4): „*Hotărârea asupra strămutării se dă fără motivare și nu este supusă niciunei căi de atac. Ea va arăta în ce măsură actele îndeplinite de instanță înainte de strămutare urmează să fie păstrate.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și în art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Examinând excepția, Curtea observă următoarele:

I. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate cere, de fapt, modificarea și completarea prevederilor legale, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”. Prin urmare, excepția cu un atare obiect este inadmisibilă.

II. În ceea ce privește constituționalitatea prevederilor art. 40 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a mai pronunțat, statuând — față de critici similare — că textul menționat din Codul de procedură civilă este în acord cu Constituția.

Astfel, prin Decizia nr. 468 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iulie 2008, Curtea a reținut că hotărârea pronunțată în soluționarea cererii de strămutare este rezultatul unui act de administrare a justiției, iar nu de soluționare în fond a unei cauze civile.

Totodată, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 79 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2007, că prin hotărârea de strămutare, nejudecându-se fondul cauzei, se urmărește numai asigurarea condițiilor pe care le implică art. 37 din Codul de procedură civilă, respectiv nepărtinirea și obiectivitatea în soluționarea litigiului, condiții de care beneficiază toate părțile, indiferent de calitatea lor procesuală. Altfel spus, strămutarea procesului civil reprezintă un incident procedural referitor la instanța sesizată cu judecarea pricinii și are ca finalitate înlăturarea suspiciunilor ce ar putea să apară cu privire la independența sau imparțialitatea acesteia. Așadar, critica textelor legale menționate nu poate fi reținută.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Matdan Service” — S.R.L. din comuna Bradu, județul Argeș, în Dosarul nr. 7.767/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de aceeași parte în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.495

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (1) și art. 138 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (1) și art. 138 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Florin Ciucă în Dosarul nr. 1.012/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.012/211/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (1) și art. 138 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Florin Ciucă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în procedura de executare silită a creanțelor fiscale, titlul executoriu este reprezentat de actele administrativ-fiscale care atestă scadența creanței fiscale. Pentru executarea

silită a creanțelor fiscale este suficient ca actul administrativ fiscal să ajungă la scadență, fără a fi nevoie de intervenția unor alte organe sau instituții care să confirme caracterul executoriu al actului administrativ ce constată creanța fiscală. Astfel, executorul fiscal este liber să aprecieze asupra legalității și temeiniciei cererii de executare silită formulate de organul fiscal întocmai ca o instanță de judecată, ceea ce contravine prevederilor art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală. În continuare, autorul excepției face referire la Decizia nr. 458 din 31 martie 2009 prin care Curtea Constituțională a constatat că modificarea art. 373¹ din Codul de procedură civilă, prin dispozițiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006, a determinat desființarea unei importante garanții a dreptului la un proces echitabil al tuturor părților implicate în procedura executării silite, prin înlăturarea controlului instanțelor judecătorești asupra începerii acestei proceduri, fiind încălcate astfel dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4), art. 21 alin. (3) și ale art. 126 alin. (1), cu raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, făcând referire la Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009 și arătând că există o similitudine de situație din punctul de vedere al aplicării procedurii speciale reglementate de Codul de procedură fiscală în raport cu procedura de drept comun în materia executării silite, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale care stabilesc că statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale. De asemenea, arată că dispozițiile criticate nu contravin nici dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (1) potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 136 alin. (1) și art. 138 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. Dispozițiile art. 136 alin. (1) au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010.

Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 136 alin. (1): „În cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie obligațiile fiscale datorate, organele fiscale competente, pentru stingerea acestora, procedează la acțiuni de executare silită, potrivit prezentului cod, cu excepția cazului în care există o cerere de restituire/rambursare în curs de soluționare, iar cuantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală datorată de debitor.”;

— Art. 138 alin. (1): „Executarea silită se face de organul de executare competent prin intermediul executorilor fiscali. Aceștia trebuie să dețină o legitimație de serviciu pe care trebuie să o prezinte în exercitarea activității.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și art. 126 alin. (1) referitoare la realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 56 alin. (1) din Constituție stabilesc existența unei obligații exprese a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, încasarea acestora constituind sursa principală de venituri a statului.

Spre deosebire de executarea silită de drept comun, specific executării silite a creanțelor fiscale este faptul că această fază a procedurii fiscale este pornită și se desfășoară de către organele fiscale fără încuviințarea altor organe ale statului, în speță instanța de judecată. Titlul de creanță fiscal devine *ope legis* titlu executoriu, astfel că el va fi pus în executare fără a

mai fi necesară parcurgerea vreunei proceduri prealabile ca în cazul unui titlu de creanță din dreptul comun.

Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea constată că se află în prezența unor norme de procedură speciale, derogatorii de la regulile generale, ce sunt determinate de faptul că obiectul executării silite în acest domeniu îl reprezintă încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse ale bugetului de stat, interesul general ocrotit impunând adoptarea unor reguli care să asigure protejarea eficientă a creanțelor statului și recuperarea lor cu prioritate. De altfel, pentru realizarea veniturilor publice, legiuitorul, în conformitate cu Legea fundamentală, a prevăzut întotdeauna norme derogatorii, cu scopul de a face mai eficientă executarea și pentru a-i imprima un ritm mai accelerat.

În continuare, Curtea constată existența unei abordări constante a instanței de contencios constituțional în sensul că adoptarea unui regim juridic special în materia creanțelor bugetare își găsește fundamentul constituțional în dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, conform cărora statul trebuie să asigure, printre altele, protejarea intereselor naționale în activitatea financiară. Acest temei constituțional justifică un drept special, de preferință în favoarea statului, în ceea ce privește efortul de încasare a creanțelor bugetare și de asigurare a veniturilor publice la bugetul de stat. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească două dintre obligațiile fundamentale ce i-au fost prevăzute prin art. 47 alin. (1) și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție: să adopte măsuri de protecție socială, apte să asigure cetățenilor un nivel de trai decent, și să creeze condițiile necesare pentru creșterea calității vieții.

De asemenea, Curtea observă că, potrivit art. 12 din Codul de procedură fiscală, relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credință, în scopul realizării cerințelor legii. Astfel, contribuabilul trebuie să își achite de bunăvoie obligațiile fiscale, organele fiscale care administrează creanțele respective fiind abilitate să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită numai dacă contribuabilul nu își îndeplinește obligația de plată.

În final, Curtea reține că în dezvoltarea prevederilor constituționale ale art. 21 și art. 172 din Codul de procedură fiscală, realizând o concretizare a liberului acces la justiție în materia executării silite a creanțelor fiscale, dispune în sensul că persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor legale, precum și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (1) și art. 138 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Florin Ciucă în Dosarul nr. 1.012/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.535

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b), alin. (2) și (3) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b), alin. (2) și (3) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Lucian Grigore Tamaris Taloi în Dosarul nr. 2.983/303/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.983/303/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b), alin. (2) și (3) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**, excepție ridicată de Lucian Grigore Tamaris Taloi într-o cauză civilă având ca obiect „obligația de a face”, aflată în stadiul procesual al apelului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin inexistența controlului judecătoresc asupra începerii executării silite a hotărârilor judecătorești pronunțate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 50/1991, s-a conferit „*primarului, cu sprijinul organelor de poliție*” competența de a decide cu privire la legalitatea și temeinicia executării silite, activitate ce constituie doar atributul instanței de judecată. Lăsarea executării silite la aprecierea reprezentanților unui organ al administrației publice locale, care nu se bucură de garanțiile de independență și imparțialitate ale instanței de judecată, încalcă dreptul la un proces echitabil al debitorului obligației de desființare a construcției. Susține, totodată, că acestuia nu i se consfințește și nu i se garantează dreptul de acces liber la o instanță de judecată în ceea ce privește modul de executare a hotărârilor.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, în opinia sa, nu se poate reține încălcarea principiului separației puterilor în stat și nici a dreptului de acces liber la justiție. Arată că autorizarea creditorului de a îndeplini obligația de a face reținută în sarcina debitorului nu reprezintă decât o modalitate de executare silită, fiind un caz particular prin raportare la dispoziția generală prevăzută de art. 580² din Codul de procedură civilă, astfel că debitorul se bucură de toate garanțiile procesuale prevăzute de dispozițiile Codului de procedură civilă în materia executării silite. Totodată, precizează că posibilitatea autorizării persoanei care solicită desființarea lucrărilor de a îndeplini dispozițiile instanței are în vedere specificul obligației

de a face, asigurarea celerității în finalizarea acestei proceduri și se bazează pe ideea că organul care constată încălcarea normelor specifice edificării construcțiilor trebuie să poată să și îndeplinească, cu autorizarea instanței, toate dispozițiile date de aceasta pentru reintrarea în legalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 alin. (1) lit. b), alin. (2) și (3) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 32 alin. (1) lit. b), alin. (2) și (3): „(1) În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: (...)

b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.

(2) În cazul admiterii cererii, instanța va stabili termenul limită de executare a măsurilor prevăzute la alin. (1).

(3) În cazul nerespectării termenelor limită stabilite, măsurile dispuse de instanță, în conformitate cu prevederile alin. (2), se vor duce la îndeplinire prin grija primarului, cu sprijinul organelor de poliție, cheltuielile urmând să fie suportate de către persoanele vinovate.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 alin. (1), (2) și (3) care garantează accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și la art. 126 alin. (1) potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite prin lege. Învocă, de asemenea, și prevederile art. 6 „*Dreptul la un proces echitabil*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textele de lege criticate cuprind reglementări aplicabile ipotezei în care a fost întocmit un proces-verbal de constatare a unei contravenții la regimul executării lucrărilor de construcții, iar persoana sancționată contravențional a oprit executarea lucrărilor, dar nu s-a conformat în termen celor dispuse prin acest act, în sensul luării măsurilor de încadrare a lucrărilor în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia.

Curtea observă că, în ceea ce privește respectarea disciplinei în construcții, legiuitorul a atribuit instanței judecătorești un dublu rol. Astfel, aceasta poate fi chemată să verifice legalitatea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, potrivit art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991. De asemenea, aceasta poate interveni, la cererea organului care a aplicat sancțiunea cuprinsă în procesul-verbal, pentru a stabili dacă se impune sau nu obligarea contravenientului la încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației sau desființarea construcțiilor realizate nelegal, fixând și termenele de executare a măsurilor dispuse, astfel cum prevede art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991. Cu aceste privilegii, contravenientul își poate exercita neîngrădit toate drepturile și garanțiile procesuale care condiționează, într-un stat de drept, democratic, exercitarea dreptului la un proces echitabil.

În situația în care însă contravenientul depășește termenul stabilit de instanță, măsurile dispuse vor fi aduse la îndeplinire „prin grija primarului, cu sprijinul organelor de poliție”. Aceasta este și prevederea vizată de susținerile autorului excepției, care asimilează etapa finală a procedurii de restabilire a disciplinei în construcții încălcată de contravenient, cu faza executării silite din cadrul procesului civil. Curtea constată că reglementarea criticată reprezintă însă o normă specială, specifică regimului juridic al construcțiilor, a cărei caracteristică generală o constituie controlul statal asupra amenajării teritoriului, urbanismului și autorizării executării lucrărilor de construcții. De

aceea, nu poate fi aplicat prin analogie sistemul de executare silită stabilit de Codul de procedură civilă, câtă vreme legiuitorul a înțeles să adopte o reglementare specială pentru acest domeniu.

De altfel, în cazul în care contravenientul este nemulțumit de modalitatea de punere în executare de către agenții autorității administrative a măsurilor dispuse de instanță, acesta nu este lipsit, așa cum pretinde autorul excepției, de posibilitatea exercitării dreptului de acces la justiție, ci poate, eventual, să formuleze o plângere penală sub aspectul posibilei săvârșiri de către aceștia a unei infracțiuni de abuz în serviciu.

Prin urmare, Curtea constată că nu poate reține criticile autorului referitoare la încălcarea principiului separației puterilor în stat și nici a dreptului la un proces echitabil.

În final, Curtea observă că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că astfel de legi sunt „necesare și obișnuite în domeniul construcțiilor, care, în societățile moderne, sunt o preocupare centrală a politicilor economice și sociale. Pentru a implementa astfel de politici, legislativul trebuie să aibă o largă marjă de apreciere atât în ceea ce privește stabilirea existenței unei probleme de interes public ce necesită măsuri de control, cât și în alegerea unor modalități de aplicare detaliate pentru implementarea măsurilor vizate” (Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunțată în Cauza *Mellacher și alții împotriva Austriei*).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b), alin. (2) și (3) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Lucian Grigore Tamaris Taloi în Dosarul nr. 2.983/303/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.553

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ion Pop în Dosarul nr. 20.176/301/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 20.176/301/CV/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de Ion Pop cu ocazia soluționării recursului formulat într-o cauză având ca obiect acțiunea în anularea unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 încalcă dispozițiile constituționale privind reglementarea prin lege organică a contenciosului administrativ, precum și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și prezumția de nevinovăție, deoarece, pe de o parte, materia contravențională aparține domeniului contenciosului administrativ, care este rezervat exclusiv legilor organice, neputând fi legiferat prin ordonanță simplă, iar pe de altă parte, ordonanța criticată anihilează prezumția de nevinovăție și răstoarnă sarcina probei, întrucât instituie obligația presupusului contravenient de a-și dovedi nevinovăția. În acest sens, arată că materia contravențională, deși în dreptul intern aparține dreptului administrativ, constituie, potrivit Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, un domeniu al dreptului penal, unde operează de plin drept principiul prezumției de nevinovăție, care impune organului administrativ care a aplicat sancțiunea contravențională să probeze fapta ilicită imputată.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 183/2003.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 52 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 73 alin. (3) lit. k) privind reglementarea prin lege organică a contenciosului administrativ, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența asupra legilor interne a tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 paragraful 2 referitoare la prezumția de nevinovăție din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 a mai fost supusă controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași

dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 787 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 4 august 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor ordonanței criticate, statuând că, deși în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 există și prevederi specifice materiei contenciosului administrativ, aceasta nu conduce la transformarea tuturor dispozițiilor ordonanței menționate în prevederi de natura legii organice, deoarece astfel s-ar ajunge la completarea Constituției, care reglementează expres și limitativ domeniile rezervate acestei categorii de legi, printre care nu figurează dispozițiile legale privind stabilirea și sancționarea contravențiilor. În sensul art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, prin *contencios administrativ* se înțelege acea modalitate prin care, prin intermediul justiției, cetățenii sunt apărați de eventualele abuzuri ale autorităților administrației publice, adică ale primarilor, consiliilor locale, prefecților, miniștrilor și ale Guvernului însuși. Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. În schimb, Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 cuprinde reglementări al căror scop îl constituie sancționarea unor comportamente care aduc atingere acelor valori sociale care, deși nu se bucură de protecția legii penale, trebuie apărate prin mijloace extrapenale. Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, că, în dreptul românesc, contravențiile au fost scoase de sub incidența legii penale și au fost supuse unui regim administrativ. Scoaterea acestora din domeniul ilicitului penal nu echivalează însă cu introducerea lor sub cupola Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. Aceasta este o lege care, așa cum s-a precizat mai sus, are în vedere raporturile stabilite între cetățean și autoritățile publice prin acte administrative, iar nu prin încălcarea conduitei prescrise printr-un act normativ.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea prezumției de nevinovăție, Curtea, prin aceeași Decizie nr. 183 din 8 mai 2003, a reținut că, deși legiuitorul a dezincriminat contravențiile, potrivit art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța competentă să soluționeze plângerea îndreptată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției este obligată să urmeze anumite reguli procedurale distincte de cele ale dreptului procesual civil, în virtutea cărora sarcina probei aparține celui care afirmă ceva în instanță. Astfel, alin. (1) al textului de lege menționat stabilește, fără distincții, că instanța competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, între care, potrivit art. 33 din ordonanță, și organul care a aplicat sancțiunea, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii și despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării. Prevederile de lege criticate sunt în deplin acord cu exigențele art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ceea ce ar fi contrar intereselor contravenientului, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

În același sens este și Decizia nr. 429 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 20 mai 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ion Pop în Dosarul nr. 20.176/301/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.562

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91⁶ alin. 2
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cosmin-Doru Cotarcă în Dosarul nr. 14.904/55/2009 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

La apelul nominal, pentru autorul excepției Cosmin-Doru Cotarcă și pentru partea Dănuț-Pavel Leș, se prezintă apărătorul ales Constantin Son, cu împuternicire avocațială la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul ales solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând argumentele invocate în fața Judecătoriei Arad — Secția penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul acesteia critică modul de interpretare și de aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 14.904/55/2009, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Cosmin-Doru Cotarcă cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 189 alin. 2 și art. 194 alin. 1 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la respectarea și ocrotirea de

către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, întrucât dau posibilitatea părților și oricăror altor persoane să efectueze înregistrări ale convorbirilor sau comunicărilor realizate cu terții, fără o autorizare din partea instanței de judecată, indiferent de natura infracțiunii și de existența ori inexistența unui proces penal în curs.

Judecătoria Arad — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„Înregistrările prevăzute în prezenta secțiune, efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale

ale art. 26 privind dreptul la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 593 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din 19 octombrie 2006, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, Curtea a statuat că rațiunea reglementării în conținutul art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală a posibilității ca înregistrările prezentate de părți să poată „constitui mijloace de probă, dacă nu sunt interzise de lege” este aceea ca oricine care are o probă ce poate servi aflării adevărului să o poată prezenta, dispozițiile respective fiind aplicabile în cazul surprinderii în mod spontan a unor fapte sau întâmplări ce sunt înregistrate prin mijloace audio sau video. Folosirea unor astfel de înregistrări ca mijloc de probă într-un proces penal este în concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție, care recunosc legitimitatea unor restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți, inclusiv ale exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private — invocat în motivarea excepției —, dacă acestea se fac prin lege și în vederea apărării unor valori sociale importante, precum desfășurarea instrucției penale sau prevenirea faptelor penale.

Mai mult, legislația procesual-penală prevede suficiente garanții în vederea înlăturării unor eventuale abuzuri, dispozițiile art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală aplicându-se numai în cazul săvârșirii unei infracțiuni, când, în vederea aflării adevărului, înregistrările pot fi supuse expertizei (art. 91⁶ alin. 1), părțile având posibilitatea contestării lor potrivit prevederilor art. 64, 67 și 68 din Codul de procedură penală.

Prin decizia mai sus menționată, Curtea a mai reținut că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere nici art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care, în paragraful 2, admite amestecul unei autorități publice în exercitarea dreptului la respectarea vieții private și familiale a persoanei, a domiciliului său și a corespondenței sale, în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale. Culegerea de informații și date cu privire la pregătirea săvârșirii unor infracțiuni sau la derularea acțiunilor cu caracter infracțional se realizează, fără îndoială, în scopul desfășurării instrucției penale (chiar dacă se face anterior momentului începerii urmăririi penale) și constituie unul dintre cele mai eficiente mijloace de prevenire a faptelor penale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia menționată anterior, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cosmin-Doru Cotarcă în Dosarul nr. 14.904/55/2009 al Judecătoria Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

